

## Arrest

nr. 317 196 van 25 november 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE  
Wijngaardlaan 39  
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat G. VAN DE VELDE.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *“A. Feitenrelaas*

*U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U bent afkomstig uit Ozurgeti en u woonde sinds 2018 op verschillende adressen in Tbilisi. U bent gehuwd met A., E. (...) (CGVS ref. (...), O.V. nr. (...)). U voedt samen met uw echtgenote haar zoon, K. T. (...) (°xx/xx/2020) op.*

*U identificeert zich als biseksueel. U bent nooit openlijk durven uitkomen voor uw seksuele oriëntatie in Georgië. Tijdens uw studies leerde u uw echtgenote kennen. Geleidelijk aan kwam u te weten dat zij uit een erg moeilijk thuissituatie kwam. Toen ze het huis werd uitgezet hebt u haar geholpen en in huis genomen. Zij was op dat moment al zwanger van T. (...). Kort na haar aankomst bij u in Tbilisi werd zij bedreigd door haar vader. Jullie besloten op (...) november 2019 te huwen. Uw echtgenote ontving regelmatig telefonische bedreigingen. Zelf werd u bedreigd door uw oom A. M. (...). Jullie relatie wordt niet aanvaard door jullie families. Jullie hadden continue schrik dat jullie familieleden jullie zouden vinden en iets zouden aandoen.*

Jullie verbleven om die reden op verschillende adressen in Tbilisi. Op 23 april 2020 werd u door uw oom aangevallen op uw werkplaats. Door de stress die uw echtgenote ervaarde, moest zij te vroeg bevallen. Op (...) april 2020 is haar zoon T. (...) geboren. Jullie besloten het kind samen op te voeden. O. (...), de biologische vader, weet niet dat hij een zoon heeft. De familie van uw echtgenote heeft wel vermoedens dat u niet de vader van het kind is. Op 26 april 2022 vond nog een incident plaats. De vader van uw echtgenote en uw oom vielen jullie thuis aan. Jullie werden beiden zwaar in elkaar geslagen. Omwille van het tumult werd de politie opgeroepen waardoor de vader van uw vrouw en uw oom moesten vertrekken. T. (...) kreeg een paniekaanval en moest naar het ziekenhuis. U kreeg de volgende dag medische verzorging. Jullie besloten dat jullie Georgië dienden te verlaten. Op 26 december 2022 reisden jullie naar België. Op 29 december 2022 werd jullie verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook na jullie aankomst in België werd uw echtgenote nog door haar vader bedreigd. Daarnaast viel uw oom uw oma lastig en zette haar onder druk om jullie verblijfplaats mee te delen. Uw echtgenote contacteerde een journaliste die eerder al een getuigenis had opgenomen. Zij ging langs bij de ouders van uw echtgenote om hen vragen te stellen over de bedreigingen, maar ze werd er weggejaagd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie originele identiteitskaarten, jullie originele rijbewijzen, de originele geboorteakte van T. (...), 3 medische attesten, uw originele huwelijksakte, 2 verklaringen van vrienden, 2 screenshots van dreigberichten van E. A. (...), 2 USB-sticks (video's van een anonieme getuigenis en van contact tussen een journaliste en uw ouders), een bewijs van registratie van jullie koeriersbedrijf, bewijzen van jullie vliegreis van Georgië naar Nederland, een pagina uit het paspoort van uw echtgenote en een screenshot van een bericht gestuurd naar Akhali TV.

#### **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met uw echtgenote Georgië verlaten hebt omdat jullie vrezen vermoord te zullen worden door jullie familieleden.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als uw echtgenote. U haalde voorts geen andere persoonlijke motieven aan die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde. Aangezien in het kader van het verzoek om bescherming van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenote genomen werd, wordt verwezen naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

" Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat hoewel het moeilijk en emotioneel zou zijn voor u om te vertellen over uw asielmotieven, u fysiek en mentaal in staat was om het gehoor af te leggen (CGVS 1, pg 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud was u geëmotioneerd, maar het gesprek kende een normaal verloop waarbij u in staat was om op omstandige wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Op het einde van het gesprek bevestigde u dat u de redenen van uw verzoek goed had kunnen uitleggen en dat u de vragen had begrepen (CGVS 1, pg 16). Uit niets bleek dus dat u niet in staat zou zijn geweest om op functionele en volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud. Tijdens het tweede onderhoud gaf u bij aanvang eveneens aan fysiek en mentaal in staat te zijn om het interview af te leggen (CGVS 2, pg 2). Het is dan ook opmerkelijk dat u ineens, nadat u enkele vragen werden gesteld waarop u moeilijk een antwoord kon bieden, opperde dat u 'echt problemen hebt met uw geheugen' (CGVS 2, pg 9). Dit is weinig ernstig te noemen. Bovendien legt u geen enkel medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat u werkelijk aan geheugenproblemen lijdt die een invloed zouden kunnen hebben op uw deelname aan het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met uw echtgenoot Georgië verlaten hebt omdat u vreest vermoord te zullen worden door uw familie. U vreest ook voor het leven van uw echtgenoot en uw kind.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw nationaliteit en uw seksuele oriëntatie niet worden betwist door het CGVS. Ook de seksuele oriëntatie van uw echtgenoot wordt op zich niet betwist.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie van 11 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_georgie\\_algemene\\_situatie\\_20231211.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf)), blijkt dat een groot deel van de Georgische bevolking nog steeds negatieve gevoelens koestert ten aanzien van homoseksualiteit, niettemin de houding tegenover LGBTI+personen sinds 2016 is verbeterd. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld. In Tbilisi zijn mensen meer open-minded. Leden van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven bijgevolg nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie, hoewel verschillende LGBTI+-personen er na hun outing wel een goede band met hun familie op na houden. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging. Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen.

In hoeverre LGBTI+-personen blootstaan aan homo- of transfobie en/of discriminatie en in hoeverre dergelijke problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U hebt uw vrees voor uw familie en voor de oom van uw echtgenoot namelijk niet aannemelijk kunnen maken omwille van meerdere vaagheden, lacunes en inconsistenties in jullie verklaringen:

Zo bleek dat uw verklaringen over het incident dat uw echtgenoot zou hebben meegemaakt op zijn werkplaats in april 2020 opvallende leemtes vertoonden. U wist te zeggen dat zijn oom hem heeft uitgescholden en fysiek heeft aangevallen en dat I. (...) daarna naar huis kwam, maar u kon helemaal niet duiden hoe deze vechtpartij beëindigd was (CGVS 2, pg 3). Uw echtgenoot gaf echter aan dat zo'n 6 à 8 personen, collega's, tussenkwamen en zijn oom probeerden te kalmeren, zodat hij is kunnen ontkomen (CGVS 2, echtgenoot, pg 4). Evenmin kon u duidelijk aangeven of er getuigen waren van het incident of niet (CGVS 2, pg 4). Redelijkerwijs zou verwacht worden dat uw echtgenoot hier minstens melding van zou hebben gemaakt wanneer hij u over het incident vertelde. Nog was het opmerkelijk dat u niet kon aangeven rond welk moment van de dag u uw echtgenoot zwaar toegetakeld had zien thuiskomen na het gevecht (CGVS2, pg 3). U kon zich zelfs met geen mogelijkheid herinneren in welk deel van de dag hij was thuisgekomen (CGVS2, pg 3). Het is weinig aannemelijk dat u zich helemaal niet meer zou herinneren of het dan om de ochtend, middag of avond ging, aangezien het hier om een niet alledaagse gebeurtenis gaat die de nodige impact op u en op uw echtgenoot had zodat zou verwacht worden dat dit moment in uw geheugen gegrift zou staan. Vervolgens stelde uw echtgenoot dat hij kort na het incident telefonisch contact had met zijn baas en hem meedeelde dat hij niet meer zou terugkeren naar het werk (CGVS 2, echtgenoot, pg 5), maar u bleek niet op de hoogte te zijn hiervan en kon niet zeggen of uw echtgenoot nog contact had met zijn baas of collega's na de aanval van zijn oom (CGVS 2, pg 4).

Hierbij aansluitend moet opgemerkt worden dat uw echtgenoot dan weer niet kon toelichten of de politie werd opgeroepen of niet toen zijn oom hem aanviel (CGVS 2, echtgenoot, pg 4 en 5). Hij zou het niet weten omdat hij heel snel vertrok naar huis en hij zou nadien bij niemand navraag hebben gedaan naar de verdere afwikkeling van het incident (CGVS 2, echtgenoot pg 5). Het is opmerkelijk dat hij hierover helemaal niet zou hebben gesproken tijdens het telefonisch contact dat hij nog had met zijn werkgever na het incident (CGVS 2, echtgenoot, pg 5). Gezien uw echtgenoot nog steeds voor zijn oom vreesde, kan het niet overtuigen dat hij niet wilde weten of de politie al dan niet was ingeschakeld en al dan niet had opgetreden jegens zijn agressor, louter omdat hij 'afstand' probeerde te nemen van de feiten (CGVS 2, echtgenoot, pg 5).

Ook uw verklaringen en deze van uw echtgenoot over de telefonische bedreigingen die jullie beiden ontvingen, konden niet overtuigen:

U verklaarde dat u al meteen de volgende dag nadat u uit huis was gezet door uw schoonfamilie en u toevlucht had gezocht bij I. (...) in Tbilisi, telefonisch werd bedreigd door uw vader (CGVS 2, pg 5). Uw echtgenoot bleek echter niet te kunnen zeggen dat u al meteen de volgende dag na uw aankomst bij hem werd bedreigd en beperkte zich tot vage antwoorden over het moment dat u voor het eerst door uw vader werd bedreigd (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Nochtans zouden jullie op dat moment samen zijn geweest zodat uw echtgenoot hiervan op de hoogte zou moeten zijn (CGVS 2, pg 6).

Verder legde u allerminst consistente verklaringen af over de personen die u bedreigden. U stelde in het eerste persoonlijk onderhoud dat u ook andere familieleden vreest en dat u bedreigd werd door verre neven. Deze neven belden u op, scholden u uit en zegden dat ze u niet in leven zouden laten (CGVS 1, pg 10).

Tijdens het tweede onderhoud gaf u dan weer aan dat u enkel door uw vader telefonisch werd bedreigd en kon u zich niets herinneren over eventuele bedreigingen door andere personen (CGVS 2, pg 6). Het behoeft geen verder betoog dat dergelijke inconsistentie drastisch afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Nog in dit verband werd vastgesteld dat uw echtgenoot niet kon zeggen of u enkel door uw vader dan wel ook nog door andere personen werd bedreigd (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Hij had daaromtrent geen concrete informatie en kon het zich 'niet direct herinneren' (CGVS2, echtgenoot, pg 7). Redelijkerwijs mag verwacht worden dat uw echtgenoot, met wie u uw asielmotieven deelt en samen bent gevlucht uit uw land van herkomst, dergelijke elementaire informatie over de bedreigingen die u ontving zou kunnen verschaffen.

Daarnaast kon uw echtgenoot niet eenduidig weergeven wanneer zijn oom hem begon te bedreigen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf hij aan dat deze bedreigingen begonnen zo'n 1,5 à 2 maanden na jullie huwelijk (CGVS 1, echtgenoot, pg 8). Deze vraag herhaald tijdens het tweede onderhoud, bleek uw echtgenoot plots niet meer in staat enig concreet antwoord te verstrekken (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Tevens moest blijken dat uw echtgenoot niet zeker was of zijn oom hem nog bedreigde na het incident van april 2022, hij kon zich dat 'niet direct herinneren' (CGVS 2, echtgenoot, pg 7). Het is niet aannemelijk dat hij zich gewoonweg niet zou kunnen herinneren of er wel of niet nog telefonische bedreigingen volgden na de fysieke aanval van april 2022 gelet op de beweerde impact van deze aanval en de tijd die sindsdien is verstreken. Er mag verwacht worden dat uw echtgenoot wel degelijk zou kunnen verduidelijken of hij de afgelopen twee jaar nog werd bedreigd of niet door zijn oom.

Uw verklaringen over de bedreigingen die uw man ontving bleken ook uitermate gebrekkig. U had geen enkel idee wanneer uw echtgenoot voor het laatst werd bedreigd door zijn oom, zelfs niet bij benadering (CGVS 2, pg 9). Op de vraag of uw echtgenoot nog werd bedreigd na het incident van april 2022, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, pg 9). U ontweek telkenmale deze eenvoudige vraag en u kon uiteindelijk nog steeds niet met zekerheid bevestigen dan wel ontkennen of uw echtgenoot na voornoemd incident nog telefonisch werd bedreigd, u was niet zeker maar u dacht van wel (CGVS 2, pg 9). U kon evenmin enige indicatie geven omtrent het aantal bedreigingen dat uw echtgenoot ontving van zijn oom (CGVS 2, pg 9). Zelfs over een ruwe schatting wenste u zich niet uit te spreken (CGVS 2, pg 9). Uw echtgenoot maakte gewag van zo'n 10 à 12 bedreigingen (CGVS 1, echtgenoot, pg 8). Verder kon u ook niet aangeven of uw echtgenoot enkel door zijn oom dan wel ook nog door andere personen werd bedreigd. U had het over bedreigingen 'vooral van zijn oom', maar u kon uw antwoord verder niet toelichten (CGVS 2, pg 8). De vaststelling dat u er hoegenaamd niet in slaagde een concreet beeld te schetsen van de bedreigingen die uw echtgenoot ontving, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Voorts bleken ook jullie verklaringen over de acties die jullie families ondernemen om jullie op te sporen inconsistent te zijn. Zowel u als uw echtgenoot haalden aan dat de oma van uw echtgenoot onder druk werd gezet om jullie verblijfplaats mee te delen en dat de oom van uw echtgenoot bij haar langs ging met dit doel.

U verklaarde echter dat naast de oom van I. (...) ook uw vader aanwezig was (CGVS 2, pg 9 en 10), terwijl uw echtgenoot er niet in slaagde te zeggen of uw vader al dan niet zijn oom vergezelde tijdens dit bezoek (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Hiermee geconfronteerd kon uw echtgenoot geen enkele verschooning verstrekken (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Nog poneerde u dat de oma meerdere keren bezocht werd door de oom (CGVS 2, pg 9). Uw echtgenoot hield het daarentegen op 1 bezoek (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Ook legden jullie geen eenduidige verklaringen af over wat jullie families al dan niet weten over jullie verblijfplaats, wat eveneens afbreuk doet aan de door jullie vooropgestelde vrees aangezien jullie ten eerste zouden vrezen dat jullie hier ook zouden worden gevonden door jullie familie (CGVS 2, echtgenoot, pg 3). U beweerde namelijk met klem dat niemand in Georgië weet dat jullie momenteel in België verblijven (CGVS 2, pg 10), terwijl uw echtgenoot dan weer stelde dat jullie familie op de hoogte is dat jullie in het buitenland verblijven en dat jullie in België zijn (CGVS 2, echtgenoot, pg 3). Deze inconsistenties ondergraven verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot na het incident van april 2022 dat volgens jullie verklaringen tot de beslissing noopte om Georgië te verlaten, nog tot december 2022 hebben gewacht om effectief het land te verlaten en dat jullie daarbij zelfs op hetzelfde adres bleven wonen, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Indien jullie werkelijk dienden te vrezen voor jullie leven zou immers verwacht worden dat jullie sneller het land zouden hebben verlaten, minstens dat jullie van adres zouden veranderen om een nieuwe confrontatie met uw vader en de oom van uw echtgenoot te vermijden. Het is hierbij weinig aannemelijk dat jullie nog ongeveer acht maanden in Georgië bleven louter en alleen omdat jullie niet over voldoende middelen zouden hebben beschikt om te vertrekken (CGVS1, pg 10). Wat betreft jullie adres bleek ontegensprekelijk dat jullie ook na het incident van april 2022 op jullie adres in de (...)straat bleven wonen (DVZ, verklaring echtgenoot, nr. 10; DVZ, verklaring, nr. 10). Uw echtgenoot bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij ongeveer anderhalf jaar op het adres in de (...)straat woonde en dat dit jullie laatste verblijfplaats was (CGVS 1, echtgenoot, pg 3). Ook u noemde dit adres als uw laatste verblijfplaats en stelde dat u er woonde tot aan uw vertrek (CGVS 1, pg 3). Het gegeven dat u nadien verklaarde dat u verschillende keren van adres moest veranderen en dat jullie 'onderdoken' omwille van conflicten en dat u soms elders overnachtte, neemt niet weg dat u stelde dat u op voornoemd adres woonde tot aan uw vertrek. Het is dan ook bevreemdend dat jullie in de door u geschetste context niet van adres veranderden na het incident van april 2022. Voordien zou u trouwens wel

verschillende keren zijn verhuisd, zodat moet blijken dat een verhuizing voor jullie niet onoverkomelijk was (CGVS1, echtgenoot, pg 3; DVZ verklaring nr. 10; DVZ verklaring echtgenoot, nr. 10). Bovendien wist u niet aannemelijk te maken dat u ook op andere plaatsen overnachtte om uw vader te ontlopen omdat u hierover volatiele verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat jullie in verschillende hotels overnachtten buiten de stad (CGVS 1, pg 16). Tijdens het tweede onderhoud sprak u ineens niet meer over hotels buiten de stad, maar over huurwoningen of appartementen 'in Tbilisi en omgeving' (CGVS 2, pg 11 en 12). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of u ook in hotels overnachtte, kwam u niet terug op uw voorgaande verklaring en gaf u aan dat het meestal ging om appartementen en niet om 'guesthouses' (CGVS 2, pg 12). Uw volatiele verklaringen over de locatie en de aard van uw verblijfplaatsen dragen alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. De vaststelling dat jullie nog ongeveer acht maanden op hetzelfde adres bleven wonen waar jullie zouden zijn aangevallen door uw vader en de oom van uw echtgenoot om dan pas Georgië te verlaten, haalt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees om vermoord te zullen worden door uw familie onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de beweerde aanhoudende bedreigingen door jullie familieleden waardoor jullie voor jullie leven zouden vrezen. Wat betreft de problemen die u in uw jeugd verklaarde te hebben meegemaakt omwille van uw seksuele oriëntatie waaronder huiselijk geweld en een gedwongen huwelijk en die u er zelfs toe brachten meerdere zelfmoordpogingen te ondernemen (CGVS 1, pg 7, 8 en 9), moet opgemerkt worden dat hoewel het CGVS geenszins de ernst en de impact van deze problemen wenst te minimaliseren, hieruit geen actuele gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Het kwam immers al in november 2019 tot een verbreking van uw huwelijk met O. (...) en de problemen die u daarna nog zou hebben gekend met uw familie hebt u zoals hierboven besproken werd niet aannemelijk weten te maken. Hoewel er dus kan aangenomen worden dat u in het verleden ernstige problemen kende met uw familie, hebt u niet kunnen aantonen dat u tot op heden voor uw familie zou moeten vrezen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Jullie identiteitskaarten, rijbewijzen, de geboorteakte van uw zoon, jullie huwelijksakte en de pagina uit uw paspoort staven jullie identiteit, nationaliteit en huwelijksband, die niet wordt betwist door het CGVS. Het registratiebewijs van jullie koeriersbedrijf staat louter dat jullie dit bedrijf oprichtten en houdt op zich geen verband met de door jullie aangehaalde asielmotieven. De bewijzen van jullie vliegtuigreis van Georgië naar Nederland staat de door u aangehaalde reisweg, die hier niet in twijfel wordt getrokken.

Het medisch attest van uw zoon van 27 april 2022 staat dat hij op die datum werd opgenomen in het ziekenhuis. De informatie in het attest wijst op een aandoening van de luchtwegen (CGVS 1, pg 14). Hierin kan geen bewijs gevonden worden dat de medische toestand van uw kind op dat moment het gevolg zou zijn van een incident met uw vader en de oom van I. (...). Het medisch attest op uw naam werd opgesteld op 27 maart 2015 en staat dat u dringende medische hulp nodig had naar aanleiding van een zelfmoordpoging middels een touw. Dit attest staat zodoende de moeilijke periode die u toen kende en die u ook beschreef tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, pg 7 en 8). Het attest vormt echter geen bewijs van de actuele vrees die u stelt te koesteren en kan dus bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Het verslag van een medische interventie op naam van uw echtgenoot dat werd opgesteld op 27 april 2022 toont aan dat uw echtgenoot op die dag het bewustzijn verloor en blauwe plekken en bloedingen had, en dat de letsels vermoedelijk aangebracht werden met een zwaar voorwerp (CGVS 1, echtgenoot, pg 5). Het attest bevat echter geen verdere informatie over de omstandigheden die aan de basis lagen van de beschreven verwondingen. Hoewel dus kan aangenomen worden dat uw echtgenoot op die dag bepaalde verwondingen had, kan dit attest niet aantonen dat die verwondingen het gevolg zouden zijn geweest van het door jullie beschreven incident met uw vader en de oom van uw echtgenoot en kan het bijgevolg niet opwegen tegen het geheel van vaststellingen die hierboven werden opgenomen met betrekking tot jullie vrees voor jullie familieleden.

De screenshots van dreigberichten verstuurd door uw vader, E. A. (...), kunnen evenmin de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas herstellen. Dergelijke berichten kunnen namelijk op eenvoudige wijze geënceneerd worden waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegeschreven. Hoe dan ook kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegeschreven wanneer ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier geenszins het geval is gebleken. Het screenshot van een bericht dat u stuurde naar Akhali TV kan ook niet als een bewijskrachtig stuk worden aanzien. Het gaat hier immers over uw woorden die op geen enkele wijze geobjectiveerd worden. De verklaringen van vrienden ontberen eveneens objectieve bewijswaarde gelet op het duidelijk gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenissen. Deze verklaringen kunnen bijgevolg evenmin afbreuk doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen. De USB-sticks met daarop 2 video's ten slotte vormen ook geen objectief bewijs van de door u aangehaalde vrees voor vervolging. De eerste video (stuk 16) bevat een reportage waarin een onherkenbaar gemaakte persoon haar verhaal doet. Hierin kan ook geen objectief bewijs van feiten van vervolging worden gevonden gezien het louter om de verklaringen van een niet te identificeren persoon gaat. De tweede video

*(stuk 19) zou volgens u beelden betreffen die een journaliste zou hebben gemaakt waarin zij uw ouders benaderd om vragen over u te stellen. Op de beelden is echter geen enkele persoon herkenbaar in beeld te zien, er zijn enkel voeten en schaduwen te zien. Hier zou dus eender wie, eender waar en wanneer kunnen gefilmd zijn. Bovendien kunnen dergelijke beelden gemakkelijk geënceneerd worden. Ook deze video kan het geheel van bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.*

*Wat betreft de opmerkingen die u maakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud, moet nog worden opgemerkt dat deze deels opgesteld zijn in moeilijk te begrijpen Nederlands. Voor zover ze begrijpelijk zijn, gaat het in essentie om pogingen van u en uw echtgenoot om verschillende gebrekkige verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud recht te trekken en enkele aanvullende verklaringen. Deze blote post-factum beweringen en aanvullingen zijn echter niet van die aard dat ze iets kunnen wijzigen aan het geheel van bovenstaande bevindingen."*

#### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Ook meent zij dat er sprake is van "(o)nvoldoende onderzoek van de asielmotieven" alsook "onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming". Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad duidt er vervolgens op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote, E. A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is

gekend onder het nr. 318 892. De Raad heeft bij arrest nr. 317 194 van 25 november 2024 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan haar echtgenote E. A. Meer bepaald werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielerelaas. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij luidt als volgt:

*“1. Over de gegevens van de zaak*

*De bestreden beslissing luidt als volgt:*

*“A. Feitenrelaas*

*U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U bent afkomstig uit Marneuli en u verbleef sinds 2019 op verschillende adressen in Tbilisi. U bent gehuwd met K. I. (...) (CGVS ref. (...), O.V. nr. (...)) en u heeft 1 zoon K. T. (...) (°xx/xx/2020).*

*U identificeert zich als lesbisch. Toen u ongeveer 12 jaar oud was, werd u verliefd op een meisje. Uw ouders kwamen dit te weten en aanvaardden uw seksuele oriëntatie niet. Uw ouders gebruikten verbaal en fysiek geweld en controleerden nauwgezet uw doen en laten. Uw vader dreigde u te zullen vermoorden indien hij nog iets zou vernemen over uw seksuele oriëntatie. U kende hierdoor ernstige psychische problemen tijdens uw tienerjaren en u ondernam meerdere zelfmoordpogingen. In 2016 studeerde u af van de middelbare school. U zocht een uitweg en u besloot klacht in te dienen bij de politie over de bedreigingen die uw vader uitte. De politieagenten hielpen u echter niet en lichtten uw vader in over uw contact met de politie. U werd die dag zwaar geslagen door uw ouders. Uw ouders besloten u uit te huwelijken om de schande die u veroorzaakte uit te wissen. U moest tegen uw wil traditioneel huwen met O. I'. (...). U was niet gelukkig binnen uw huwelijk en u werd door uw man gedwongen met hem seksuele betrekkingen te hebben. Tijdens uw studies aan de universiteit, leerde u I. K. (...) kennen. Jullie raakten bevriend en u vertelde hem geleidelijk aan over uw situatie. In juni 2019 was u in België in het kader van een studiereis. Ook I. (...) was hierbij aanwezig. Terug in Georgië raakte u zwanger van uw echtgenoot. Op 1 november 2019 vertelde een vriendin van uw schoonmoeder aan uw schoonmoeder dat ze u samen met een onbekende man had gezien in België. Uw schoonmoeder begon u uit te schelden, viel u fysiek aan en zette u het huis uit. U vluchtte naar Tbilisi waar u bij I. (...) terecht kon. De volgende dag belde uw vader u op en bedreigde hij u. Op (...) november 2019 bent u wettelijk gehuwd met I. (...). U ontving regelmatig telefonische bedreigingen van uw vader. I. (...) werd dan weer geregeld telefonisch bedreigd door zijn oom A. M. (...). Jullie relatie wordt niet aanvaard door jullie families. Jullie hadden continue schrik dat jullie familieleden jullie zouden vinden en iets zouden aandoen. Jullie verbleven om die reden op verschillende adressen in Tbilisi. Op 23 april 2020 werd I. (...) door zijn oom aangevallen op zijn werkplaats. Door de stress die u ervaarde, moest u te vroeg bevallen. Op 24 april 2020 is uw zoon T. (...) geboren. I. (...) en u besloten het kind samen op te voeden. O. (...) weet niet dat hij een zoon heeft. Uw familie heeft wel vermoedens dat I. (...) niet de vader van het kind is. Op 26 april 2022 vond nog een incident plaats. Uw vader en de oom van I. (...) vielen jullie thuis aan. Jullie werden beiden zwaar in elkaar geslagen. Omwille van het tumult werd de politie opgeroepen waardoor uw vader en de oom van I. (...) moesten vertrekken. Uw zoon kreeg een paniekaanval en moest naar het ziekenhuis. I. (...) kreeg de volgende dag medische verzorging. Jullie besloten dat jullie Georgië dienden te verlaten. Op 26 december 2022 reisden jullie naar België. Op 29 december 2022 werd jullie verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook na uw aankomst in België werd u nog door uw vader bedreigd. Daarnaast viel de oom van I. (...) zijn oma lastig en zette haar onder druk om jullie verblijfplaats mee te delen. U contacteerde een journaliste die eerder al een getuigenis van u had opgenomen om u te helpen. Zij ging langs bij uw ouders om hen vragen te stellen over de bedreigingen jegens u, maar ze werd er weggejaagd.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: jullie originele identiteitskaarten, jullie originele rijbewijzen, de originele geboorteakte van T. (...), 3 medische attesten, uw originele huwelijksakte, 2 verklaringen van vrienden, 2 screenshots van dreigberichten van E. A. (...), 2 USB-sticks (video's van een anonieme getuigenis en van contact tussen een journaliste en uw ouders), een bewijs van registratie van jullie koeriersbedrijf, bewijzen van jullie vliegreis van Georgië naar Nederland, een pagina uit uw paspoort en een screenshot van een bericht gestuurd naar Akhali TV.*

*B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat hoewel het moeilijk en emotioneel zou zijn voor u om te vertellen over uw asielmotieven, u fysiek en mentaal in staat was om het gehoor af te leggen (CGVS 1, pg 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud was u geëmotioneerd, maar het gesprek kende een normaal verloop waarbij u in staat was om op omstandige wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Op het einde van het gesprek bevestigde u dat u de redenen van uw verzoek goed had kunnen uitleggen en dat u de vragen had begrepen (CGVS 1, pg 16). Uit niets bleek dus dat u niet in staat zou zijn geweest om op functionele en volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud. Tijdens het tweede onderhoud gaf u bij*

aanvang eveneens aan fysiek en mentaal in staat te zijn om het interview af te leggen (CGVS 2, pg 2). Het is dan ook opmerkelijk dat u ineens, nadat u enkele vragen werden gesteld waarop u moeilijk een antwoord kon bieden, opperde dat u 'echt problemen hebt met uw geheugen' (CGVS 2, pg 9). Dit is weinig ernstig te noemen. Bovendien legt u geen enkel medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat u werkelijk aan geheugenproblemen lijdt die een invloed zouden kunnen hebben op uw deelname aan het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met uw echtgenoot Georgië verlaten hebt omdat u vreest vermoord te zullen worden door uw familie. U vreest ook voor het leven van uw echtgenoot en uw kind.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw nationaliteit en uw seksuele oriëntatie niet worden betwist door het CGVS. Ook de seksuele oriëntatie van uw echtgenoot wordt op zich niet betwist.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie van 11 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_georgie\\_algemene\\_situatie\\_20231211.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf)), blijkt dat een groot deel van de Georgische bevolking nog steeds negatieve gevoelens koestert ten aanzien van homoseksualiteit, niettemin de houding tegenover LGBTI+-personen sinds 2016 is verbeterd. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld. In Tbilisi zijn mensen meer open-minded. Leden van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven bijgevolg nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie, hoewel verschillende LGBTI+-personen er na hun outing wel een goede band met hun familie op na houden. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging. Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen.

In hoeverre LGBTI+-personen blootstaan aan homo- of transfobie en/of discriminatie en in hoeverre dergelijke problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U hebt uw vrees voor uw familie en voor de oom van uw echtgenoot namelijk niet aannemelijk kunnen maken omwille van meerdere vaagheden, lacunes en inconsistenties in jullie verklaringen:

Zo bleek dat uw verklaringen over het incident dat uw echtgenoot zou hebben meegemaakt op zijn werkplaats in april 2020 opvallende leemtes vertoonden. U wist te zeggen dat zijn oom hem heeft uitgescholden en fysiek heeft aangevallen en dat I. (...) daarna naar huis kwam, maar u kon helemaal niet duiden hoe deze vechtpartij beëindigd was (CGVS 2, pg 3). Uw echtgenoot gaf echter aan dat zo'n 6 à 8 personen, collega's, tussenkwamen en zijn oom probeerden te kalmeren, zodat hij is kunnen ontkomen (CGVS 2, echtgenoot, pg 4). Evenmin kon u duidelijk aangeven of er getuigen waren van het incident of niet (CGVS 2, pg 4). Redelijkerwijs zou verwacht worden dat uw echtgenoot hier minstens melding van zou hebben gemaakt wanneer hij u over het incident vertelde. Nog was het opmerkelijk dat u niet kon aangeven rond welk moment van de dag u uw echtgenoot zwaar toegetakeld had zien thuiskomen na het gevecht (CGVS2, pg 3). U kon zich zelfs met geen mogelijkheid herinneren in welk deel van de dag hij was thuisgekomen (CGVS2, pg 3). Het is weinig aannemelijk dat u zich helemaal niet meer zou herinneren of het dan om de ochtend, middag of avond ging, aangezien het hier om een niet alledaagse gebeurtenis gaat die de nodige impact op u en op uw echtgenoot had zodat zou verwacht worden dat dit moment in uw geheugen gegrift zou staan. Vervolgens stelde uw echtgenoot dat hij kort na het incident telefonisch contact had met zijn baas en hem meedeelde dat hij niet meer zou terugkeren naar het werk (CGVS 2, echtgenoot, pg 5), maar u bleek niet op de hoogte te zijn hiervan en kon niet zeggen of uw echtgenoot nog contact had met zijn baas of collega's na de aanval van zijn oom (CGVS 2, pg 4).

Hierbij aansluitend moet opgemerkt worden dat uw echtgenoot dan weer niet kon toelichten of de politie werd opgeroepen of niet toen zijn oom hem aanviel (CGVS 2, echtgenoot, pg 4 en 5). Hij zou het niet weten omdat hij heel snel vertrok naar huis en hij zou nadien bij niemand navraag hebben gedaan naar de verdere afwikkeling van het incident (CGVS 2, echtgenoot pg 5). Het is opmerkelijk dat hij hierover helemaal niet zou hebben gesproken tijdens het telefonisch contact dat hij nog had met zijn werkgever na het incident (CGVS 2, echtgenoot, pg 5). Gezien uw echtgenoot nog steeds voor zijn oom vreesde, kan het niet overtuigen dat hij

niet wilde weten of de politie al dan niet was ingeschakeld en al dan niet had opgetreden jegens zijn agressor, louter omdat hij 'afstand' probeerde te nemen van de feiten (CGVS 2, echtgenoot, pg 5).

Ook uw verklaringen en deze van uw echtgenoot over de telefonische bedreigingen die jullie beiden ontvingen, konden niet overtuigen:

U verklaarde dat u al meteen de volgende dag nadat u uit huis was gezet door uw schoonfamilie en u toevlucht had gezocht bij I. (...) in Tbilisi, telefonisch werd bedreigd door uw vader (CGVS 2, pg 5). Uw echtgenoot bleek echter niet te kunnen zeggen dat u al meteen de volgende dag na uw aankomst bij hem werd bedreigd en beperkte zich tot vage antwoorden over het moment dat u voor het eerst door uw vader werd bedreigd (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Nochtans zouden jullie op dat moment samen zijn geweest zodat uw echtgenoot hiervan op de hoogte zou moeten zijn (CGVS 2, pg 6).

Verder legde u allerminst consistente verklaringen af over de personen die u bedreigden. U stelde in het eerste persoonlijk onderhoud dat u ook andere familieleden vreest en dat u bedreigd werd door verre neven. Deze neven belden u op, scholden u uit en zegden dat ze u niet in leven zouden laten (CGVS 1, pg 10). Tijdens het tweede onderhoud gaf u dan weer aan dat u enkel door uw vader telefonisch werd bedreigd en kon u zich niets herinneren over eventuele bedreigingen door andere personen (CGVS 2, pg 6). Het behoeft geen verder betoog dat dergelijke inconsistentie drastisch afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Nog in dit verband werd vastgesteld dat uw echtgenoot niet kon zeggen of u enkel door uw vader dan wel ook nog door andere personen werd bedreigd (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Hij had daaromtrent geen concrete informatie en kon het zich 'niet direct herinneren' (CGVS2, echtgenoot, pg 7). Redelijkerwijs mag verwacht worden dat uw echtgenoot, met wie u uw asielmotieven deelt en samen bent gevlucht uit uw land van herkomst, dergelijke elementaire informatie over de bedreigingen die u ontving zou kunnen verschaffen.

Daarnaast kon uw echtgenoot niet eenduidig weergeven wanneer zijn oom hem begon te bedreigen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf hij aan dat deze bedreigingen begonnen zo'n 1,5 à 2 maanden na jullie huwelijk (CGVS 1, echtgenoot, pg 8). Deze vraag herhaald tijdens het tweede onderhoud, bleek uw echtgenoot plots niet meer in staat enig concreet antwoord te verstrekken (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Tevens moest blijken dat uw echtgenoot niet zeker was of zijn oom hem nog bedreigde na het incident van april 2022, hij kon zich dat 'niet direct herinneren' (CGVS 2, echtgenoot, pg 7). Het is niet aannemelijk dat hij zich gewoonweg niet zou kunnen herinneren of er wel of niet nog telefonische bedreigingen volgden na de fysieke aanval van april 2022 gelet op de beweerde impact van deze aanval en de tijd die sindsdien is verstreken. Er mag verwacht worden dat uw echtgenoot wel degelijk zou kunnen verduidelijken of hij de afgelopen twee jaar nog werd bedreigd of niet door zijn oom.

Uw verklaringen over de bedreigingen die uw man ontving bleken ook uitermate gebrekkig. U had geen enkel idee wanneer uw echtgenoot voor het laatst werd bedreigd door zijn oom, zelfs niet bij benadering (CGVS 2, pg 9). Op de vraag of uw echtgenoot nog werd bedreigd na het incident van april 2022, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, pg 9). U ontweek telkenmale deze eenvoudige vraag en u kon uiteindelijk nog steeds niet met zekerheid bevestigen dan wel ontkennen of uw echtgenoot na voornoemd incident nog telefonisch werd bedreigd, u was niet zeker maar u dacht van wel (CGVS 2, pg 9). U kon evenmin enige indicatie geven omtrent het aantal bedreigingen dat uw echtgenoot ontving van zijn oom (CGVS 2, pg 9). Zelfs over een ruwe schatting wenste u zich niet uit te spreken (CGVS 2, pg 9). Uw echtgenoot maakte gewag van zo'n 10 à 12 bedreigingen (CGVS 1, echtgenoot, pg 8). Verder kon u ook niet aangeven of uw echtgenoot enkel door zijn oom dan wel ook nog door andere personen werd bedreigd. U had het over bedreigingen 'vooral van zijn oom', maar u kon uw antwoord verder niet toelichten (CGVS 2, pg 8). De vaststelling dat u er hoegenaamd niet in slaagde een concreet beeld te schetsen van de bedreigingen die uw echtgenoot ontving, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Voorts bleken ook jullie verklaringen over de acties die jullie families ondernemen om jullie op te sporen inconsistent te zijn. Zowel u als uw echtgenoot haalden aan dat de oma van uw echtgenoot onder druk werd gezet om jullie verblijfplaats mee te delen en dat de oom van uw echtgenoot bij haar langs ging met dit doel.

U verklaarde echter dat naast de oom van I. (...) ook uw vader aanwezig was (CGVS 2, pg 9 en 10), terwijl uw echtgenoot er niet in slaagde te zeggen of uw vader al dan niet zijn oom vergezelde tijdens dit bezoek (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Hiermee geconfronteerd kon uw echtgenoot geen enkele verschuiving verstrekken (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Nog poneerde u dat de oma meerdere keren bezocht werd door de oom (CGVS 2, pg 9). Uw echtgenoot hield het daarentegen op 1 bezoek (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Ook legden jullie geen eenduidige verklaringen af over wat jullie families al dan niet weten over jullie verblijfplaats, wat eveneens afbreuk doet aan de door jullie vooropgestelde vrees aangezien jullie ten zeerste zouden vrezen dat jullie hier ook zouden worden gevonden door jullie familie (CGVS 2, echtgenoot, pg 3). U beweerde namelijk met klem dat niemand in Georgië weet dat jullie momenteel in België verblijven (CGVS 2, pg 10), terwijl uw echtgenoot dan weer stelde dat jullie familie op de hoogte is dat jullie in het buitenland verblijven en dat jullie in België zijn (CGVS 2, echtgenoot, pg 3). Deze inconsistenties ondergraven verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot na het incident van april 2022 dat volgens jullie verklaringen tot de beslissing noopte om Georgië te verlaten, nog tot december 2022 hebben gewacht om effectief het land te verlaten en dat jullie daarbij zelfs op hetzelfde adres bleven wonen, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Indien jullie werkelijk dienden te

vrezen voor jullie leven zou immers verwacht worden dat jullie sneller het land zouden hebben verlaten, minstens dat jullie van adres zouden veranderen om een nieuwe confrontatie met uw vader en de oom van uw echtgenoot te vermijden. Het is hierbij weinig aannemelijk dat jullie nog ongeveer acht maanden in Georgië bleven louter en alleen omdat jullie niet over voldoende middelen zouden hebben beschikt om te vertrekken (CGVS1, pg 10). Wat betreft jullie adres bleek ontegensprekelijk dat jullie ook na het incident van april 2022 op jullie adres in de (...)straat bleven wonen (DVZ, verklaring echtgenoot, nr. 10; DVZ, verklaring, nr. 10). Uw echtgenoot bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij ongeveer anderhalf jaar op het adres in de (...)straat woonde en dat dit jullie laatste verblijfplaats was (CGVS 1, echtgenoot, pg 3). Ook u noemde dit adres als uw laatste verblijfplaats en stelde dat u er woonde tot aan uw vertrek (CGVS 1, pg 3). Het gegeven dat u nadien verklaarde dat u verschillende keren van adres moest veranderen en dat jullie 'onderdoken' omwille van conflicten en dat u soms elders overnachtte, neemt niet weg dat u stelde dat u op voornoemd adres woonde tot aan uw vertrek. Het is dan ook bevreemdend dat jullie in de door u geschetste context niet van adres veranderden na het incident van april 2022. Voordien zou u trouwens wel verschillende keren zijn verhuisd, zodat moet blijken dat een verhuizing voor jullie niet onoverkomelijk was (CGVS1, echtgenoot, pg 3; DVZ verklaring nr. 10; DVZ verklaring echtgenoot, nr. 10). Bovendien wist u niet aannemelijk te maken dat u ook op andere plaatsen overnachtte om uw vader te ontlopen omdat u hierover volatiele verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat jullie in verschillende hotels overnachtten buiten de stad (CGVS 1, pg 16). Tijdens het tweede onderhoud sprak u ineens niet meer over hotels buiten de stad, maar over huurwoningen of appartementen 'in Tbilisi en omgeving' (CGVS 2, pg 11 en 12). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of u ook in hotels overnachtte, kwam u niet terug op uw voorgaande verklaring en gaf u aan dat het meestal ging om appartementen en niet om 'guesthouses' (CGVS 2, pg 12). Uw volatiele verklaringen over de locatie en de aard van uw verblijfplaatsen dragen alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. De vaststelling dat jullie nog ongeveer acht maanden op hetzelfde adres bleven wonen waar jullie zouden zijn aangevallen door uw vader en de oom van uw echtgenoot om dan pas Georgië te verlaten, haalt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees om vermoord te zullen worden door uw familie onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de beweerde aanhoudende bedreigingen door jullie familieleden waardoor jullie voor jullie leven zouden vrezen.

Wat betreft de problemen die u in uw jeugd verklaarde te hebben meegemaakt omwille van uw seksuele oriëntatie waaronder huiselijk geweld en een gedwongen huwelijk en die u er zelfs toe brachten meerdere zelfmoordpogingen te ondernemen (CGVS 1, pg 7, 8 en 9), moet opgemerkt worden dat hoewel het CGVS geenszins de ernst en de impact van deze problemen wenst te minimaliseren, hieruit geen actuele gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Het kwam immers al in november 2019 tot een verbreking van uw huwelijk met O. (...) en de problemen die u daarna nog zou hebben gekend met uw familie hebt u zoals hierboven besproken werd niet aannemelijk weten te maken. Hoewel er dus kan aangenomen worden dat u in het verleden ernstige problemen kende met uw familie, hebt u niet kunnen aantonen dat u tot op heden voor uw familie zou moeten vrezen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Jullie identiteitskaarten, rijbewijzen, de geboorteakte van uw zoon, jullie huwelijksakte en de pagina uit uw paspoort staven jullie identiteit, nationaliteit en huwelijksband, die niet wordt betwist door het CGVS. Het registratiebewijs van jullie koeriersbedrijf staat louter dat jullie dit bedrijf oprichtten en houdt op zich geen verband met de door jullie aangehaalde asielmotieven. De bewijzen van jullie vliegtuigreis van Georgië naar Nederland staat de door u aangehaalde reisweg, die hier niet in twijfel wordt getrokken.

Het medisch attest van uw zoon van 27 april 2022 staat dat hij op die datum werd opgenomen in het ziekenhuis. De informatie in het attest wijst op een aandoening van de luchtwegen (CGVS 1, pg 14). Hierin kan geen bewijs gevonden worden dat de medische toestand van uw kind op dat moment het gevolg zou zijn van een incident met uw vader en de oom van I. (...). Het medisch attest op uw naam werd opgesteld op 27 maart 2015 en staat dat u dringende medische hulp nodig had naar aanleiding van een zelfmoordpoging middels een touw. Dit attest staat zodoende de moeilijke periode die u toen kende en die u ook beschreef tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, pg 7 en 8). Het attest vormt echter geen bewijs van de actuele vrees die u stelt te koesteren en kan dus bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Het verslag van een medische interventie op naam van uw echtgenoot dat werd opgesteld op 27 april 2022 toont aan dat uw echtgenoot op die dag het bewustzijn verloor en blauwe plekken en bloedingen had, en dat de letsels vermoedelijk aangebracht werden met een zwaar voorwerp (CGVS 1, echtgenoot, pg 5). Het attest bevat echter geen verdere informatie over de omstandigheden die aan de basis lagen van de beschreven verwondingen. Hoewel dus kan aangenomen worden dat uw echtgenoot op die dag bepaalde verwondingen had, kan dit attest niet aantonen dat die verwondingen het gevolg zouden zijn geweest van het door jullie beschreven incident met uw vader en de oom van uw echtgenoot en kan het bijgevolg niet opwegen tegen het geheel van vaststellingen die hierboven werden opgenomen met betrekking tot jullie vrees voor jullie familieleden.

De screenshots van dreigberichten verstuurd door uw vader, E. A. (...), kunnen evenmin de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas herstellen. Dergelijke berichten kunnen namelijk op eenvoudige wijze geënceneerd worden waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegeschreven. Hoe dan ook kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegeschreven wanneer ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier geenszins het geval is gebleken. Het screenshot van een bericht dat u stuurde naar Akhali TV kan ook niet als een bewijskrachtig stuk worden aanzien. Het gaat hier immers over uw woorden die op geen enkele wijze geobjectiveerd worden. De verklaringen van vrienden ontberen eveneens objectieve bewijswaarde gelet op het duidelijk gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenissen. Deze verklaringen kunnen bijgevolg evenmin afbreuk doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen. De USB-sticks met daarop 2 video's ten slotte vormen ook geen objectief bewijs van de door u aangehaalde vrees voor vervolging. De eerste video (stuk 16) bevat een reportage waarin een onherkenbaar gemaakte persoon haar verhaal doet. Hierin kan ook geen objectief bewijs van feiten van vervolging worden gevonden gezien het louter om de verklaringen van een niet te identificeren persoon gaat. De tweede video (stuk 19) zou volgens u beelden betreffen die een journaliste zou hebben gemaakt waarin zij uw ouders benaderd om vragen over u te stellen. Op de beelden is echter geen enkele persoon herkenbaar in beeld te zien, er zijn enkel voeten en schaduwen te zien. Hier zou dus eender wie, eender waar en wanneer kunnen gefilmd zijn. Bovendien kunnen dergelijke beelden gemakkelijk geënceneerd worden. Ook deze video kan het geheel van bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Wat betreft de opmerkingen die u maakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud, moet nog worden opgemerkt dat deze deels opgesteld zijn in moeilijk te begrijpen Nederlands. Voor zover ze begrijpelijk zijn, gaat het in essentie om pogingen van u en uw echtgenoot om verschillende gebrekkige verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud recht te trekken en enkele aanvullende verklaringen. Deze blote post-factum beweringen en aanvullingen zijn echter niet van die aard dat ze iets kunnen wijzigen aan het geheel van bovenstaande bevindingen.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

*De commissaris-generaal motiveert desbetreffend terdege als volgt:*

*“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat hoewel het moeilijk en emotioneel zou zijn voor u om te vertellen over uw asielmotieven, u fysiek en mentaal in staat was om het gehoor af te leggen (CGVS 1, pg 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud was u geëmotioneerd, maar het gesprek kende een normaal verloop waarbij u in staat was om op omstandige wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Op het einde van het gesprek bevestigde u dat u de redenen van uw verzoek goed had kunnen uitleggen en dat u de vragen had begrepen (CGVS 1, pg 16). Uit niets bleek dus dat u niet in staat zou zijn geweest om op functionele en volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud. Tijdens het tweede onderhoud gaf u bij aanvang eveneens aan fysiek en mentaal in staat te zijn om het interview af te leggen (CGVS 2, pg 2). Het is dan ook opmerkelijk dat u ineens, nadat u enkele vragen werden gesteld waarop u moeilijk een antwoord kon bieden, opperde dat u ‘echt problemen hebt met uw geheugen’ (CGVS 2, pg 9). Dit is weinig ernstig te noemen. Bovendien legt u geen enkel medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat u werkelijk aan geheugenproblemen lijdt die een invloed zouden kunnen hebben op uw deelname aan het persoonlijk onderhoud.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

*2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.*

*2.2.5. Bij terugkeer naar Georgië vreest verzoekende partij vermoord te worden door haar familie die niet akkoord is met haar relatie. Tevens vreest zij voor het leven van haar echtgenoot en haar kind (notities CGVS d.d. 14/09/2023, p.7-10).*

*2.2.6. Wat betreft vooreerst haar seksuele oriëntatie en die van haar echtgenoot – zij verklaren respectievelijk lesbisch en biseksueel te zijn (notities CGVS d.d. 14/09/2023, p. 11; notities CGVS I. d.d. 14/09/2023, p. 11) – wijst de Raad erop, in navolging van de commissaris-generaal, dat hoewel erkend wordt dat de lgbt+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat er in Georgië actueel sprake is van veralgemeende vervolging van lgbt+-personen. In hoeverre lgbt+-personen blootstaan aan homo- of transfobie en/of discriminatie en in hoeverre dergelijke problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Hierbij komt het aan verzoekende partij toe in concreto aan te tonen dat er in haar specifieke geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit wat volgt blijkt evenwel dat zij desbetreffend in gebreke blijft.*

2.2.7. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vaststelt en motiveert dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor haar familie en voor de oom van haar echtgenoot, dit omdat zij en haar echtgenoot hieromtrent vage, lacunaire en inconsistente verklaringen afleggen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing dienstig gewezen op hun lacunaire verklaringen aangaande het incident dat de echtgenoot van verzoekende partij zou hebben meegemaakt op zijn werkplaats in 2020, met name de vechtpartij met zijn oom: "Zo bleek dat uw verklaringen over het incident dat uw echtgenoot zou hebben meegemaakt op zijn werkplaats in april 2020 opvallende leemtes vertoonden. U wist te zeggen dat zijn oom hem heeft uitgescholden en fysiek heeft aangevallen en dat I. (...) daarna naar huis kwam, maar u kon helemaal niet duiden hoe deze vechtpartij beëindigd was (CGVS 2, pg 3). Uw echtgenoot gaf echter aan dat zo'n 6 à 8 personen, collega's, tussenkwamen en zijn oom probeerden te kalmeren, zodat hij is kunnen ontkomen (CGVS 2, echtgenoot, pg 4). Evenmin kon u duidelijk aangeven of er getuigen waren van het incident of niet (CGVS 2, pg 4). Redelijkerwijs zou verwacht worden dat uw echtgenoot hier minstens melding van zou hebben gemaakt wanneer hij u over het incident vertelde. Nog was het opmerkelijk dat u niet kon aangeven rond welk moment van de dag u uw echtgenoot zwaar toegetakeld had zien thuiskomen na het gevecht (CGVS2, pg 3). U kon zich zelfs met geen mogelijkheid herinneren in welk deel van de dag hij was thuisgekomen (CGVS2, pg 3). Het is weinig aannemelijk dat u zich helemaal niet meer zou herinneren of het dan om de ochtend, middag of avond ging, aangezien het hier om een niet alledaagse gebeurtenis gaat die de nodige impact op u en op uw echtgenoot had zodat zou verwacht worden dat dit moment in uw geheugen gegrift zou staan. Vervolgens stelde uw echtgenoot dat hij kort na het incident telefonisch contact had met zijn baas en hem meedeelde dat hij niet meer zou terugkeren naar het werk (CGVS 2, echtgenoot, pg 5), maar u bleek niet op de hoogte te zijn hiervan en kon niet zeggen of uw echtgenoot nog contact had met zijn baas of collega's na de aanval van zijn oom (CGVS 2, pg 4).

Hierbij aansluitend moet opgemerkt worden dat uw echtgenoot dan weer niet kon toelichten of de politie werd opgeroepen of niet toen zijn oom hem aanviel (CGVS 2, echtgenoot, pg 4 en 5). Hij zou het niet weten omdat hij heel snel vertrok naar huis en hij zou nadien bij niemand navraag hebben gedaan naar de verdere afwikkeling van het incident (CGVS 2, echtgenoot pg 5). Het is opmerkelijk dat hij hierover helemaal niet zou hebben gesproken tijdens het telefonisch contact dat hij nog had met zijn werkgever na het incident (CGVS 2, echtgenoot, pg 5). Gezien uw echtgenoot nog steeds voor zijn oom vreesde, kan het niet overtuigen dat hij niet wilde weten of de politie al dan niet was ingeschakeld en al dan niet had opgetreden jegens zijn agressor, louter omdat hij 'afstand' probeerde te nemen van de feiten (CGVS 2, echtgenoot, pg 5)."

Verzoekende partij kan allerminst volstaan met de uitleg dat zij zelf niet aanwezig was tijdens dit incident om haar vage verklaringen hierover te verklaren. In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat haar echtgenoot van deze zaken – het feit dat collega's waren tussengekomen en dat hij kort na het incident contact had met zijn baas – gewag zou hebben gemaakt wanneer hij haar over het incident vertelde. Waar zij stelt dat zij en haar echtgenoot niet meer over alle details van het incident hebben gesproken nu zij door de stress vroegtijdig beviel en de dag erop haar zoon werd geboren, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat dit geenszins details betreffen en dat aangenomen kan worden dat haar echtgenoot hiervan spontaan melding zou hebben gemaakt wanneer hij over dit incident vertelde. De vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte blijkt te zijn van hoe de vechtpartij beëindigd werd, of er getuigen waren en of haar echtgenoot nog contact had met zijn baas of collega's na de aanval van zijn oom, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit beweerde incident in april 2020. Zij het overigens opgemerkt dat verzoekende partij ook na haar bevalling nog ruimschoots de gelegenheid had om zich bij haar echtgenoot verder in te lichten over dit incident. Bovendien dient nog te worden benadrukt dat verzoekende partij evenmin kon vertellen rond welk moment van de dag zij haar echtgenoot zwaar toegetakeld had zien thuiskomen na het gevecht, alwaar zij aldus wel degelijk getuige van was. Van dergelijke sterk van de alledaagsheid afwijkende gebeurtenis mag verwacht worden dat deze in haar geheugen gegrift zou staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zou hebben, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. In dat opzicht is het dan ook uiterst bevreemdend dat verzoekende partij zelfs niet meer weet in welk deel van de dag haar echtgenoot toen thuiskwam.

Waar verzoekende partij verder nog opwerpt dat haar niet verweten kan worden dat haar echtgenoot niet wist of de politie werd opgeroepen naar aanleiding van het incident, wijst de Raad er evenwel op dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). In casu kon verwerende partij in haar motivering dan ook dienstig verwijzen naar lacunes in de verklaringen van haar echtgenoot, die vanzelfsprekend verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door hen beiden voorgehouden asielrelaas.

Verder volgt de Raad de commissaris-generaal eveneens waar deze motiveert dat ook hun verklaringen over de telefonische bedreigingen die zij beiden ontvingen niet overtuigen. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: "Ook uw verklaringen en deze van uw echtgenoot over de telefonische bedreigingen die jullie beiden ontvingen, konden niet overtuigen:

U verklaarde dat u al meteen de volgende dag nadat u uit huis was gezet door uw schoonfamilie en u toevlucht had gezocht bij I. (...) in Tbilisi, telefonisch werd bedreigd door uw vader (CGVS 2, pg 5). Uw echtgenoot bleek echter niet te kunnen zeggen dat u al meteen de volgende dag na uw aankomst bij hem werd bedreigd en beperkte zich tot vage antwoorden over het moment dat u voor het eerst door uw vader werd bedreigd (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Nochtans zouden jullie op dat moment samen zijn geweest zodat uw echtgenoot hiervan op de hoogte zou moeten zijn (CGVS 2, pg 6).

Verder legde u allerminst consistente verklaringen af over de personen die u bedreigden. U stelde in het eerste persoonlijk onderhoud dat u ook andere familieleden vreest en dat u bedreigd werd door verre neven. Deze neven belden u op, scholden u uit en zegden dat ze u niet in leven zouden laten (CGVS 1, pg 10). Tijdens het tweede onderhoud gaf u dan weer aan dat u enkel door uw vader telefonisch werd bedreigd en kon u zich niets herinneren over eventuele bedreigingen door andere personen (CGVS 2, pg 6). Het behoeft geen verder betoog dat dergelijke inconsistentie drastisch afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Nog in dit verband werd vastgesteld dat uw echtgenoot niet kon zeggen of u enkel door uw vader dan wel ook nog door andere personen werd bedreigd (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Hij had daaromtrent geen concrete informatie en kon het zich 'niet direct herinneren' (CGVS2, echtgenoot, pg 7). Redelijkerwijs mag verwacht worden dat uw echtgenoot, met wie u uw asielmotieven deelt en samen bent gevlucht uit uw land van herkomst, dergelijke elementaire informatie over de bedreigingen die u ontving zou kunnen verschaffen.

Daarnaast kon uw echtgenoot niet eenduidig weergeven wanneer zijn oom hem begon te bedreigen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf hij aan dat deze bedreigingen begonnen zo'n 1,5 à 2 maanden na jullie huwelijk (CGVS 1, echtgenoot, pg 8). Deze vraag herhaald tijdens het tweede onderhoud, bleek uw echtgenoot plots niet meer in staat enig concreet antwoord te verstrekken (CGVS 2, echtgenoot, pg 6). Tevens moest blijken dat uw echtgenoot niet zeker was of zijn oom hem nog bedreigde na het incident van april 2022, hij kon zich dat 'niet direct herinneren' (CGVS 2, echtgenoot, pg 7). Het is niet aannemelijk dat hij zich gewoonweg niet zou kunnen herinneren of er wel of niet nog telefonische bedreigingen volgden na de fysieke aanval van april 2022 gelet op de beweerde impact van deze aanval en de tijd die sindsdien is verstreken. Er mag verwacht worden dat uw echtgenoot wel degelijk zou kunnen verduidelijken of hij de afgelopen twee jaar nog werd bedreigd of niet door zijn oom.

Uw verklaringen over de bedreigingen die uw man ontving bleken ook uitermate gebrekkig. U had geen enkel idee wanneer uw echtgenoot voor het laatst werd bedreigd door zijn oom, zelfs niet bij benadering (CGVS 2, pg 9). Op de vraag of uw echtgenoot nog werd bedreigd na het incident van april 2022, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, pg 9). U ontweek telkenmale deze eenvoudige vraag en u kon uiteindelijk nog steeds niet met zekerheid bevestigen dan wel ontkennen of uw echtgenoot na voornoemd incident nog telefonisch werd bedreigd, u was niet zeker maar u dacht van wel (CGVS 2, pg 9). U kon evenmin enige indicatie geven omtrent het aantal bedreigingen dat uw echtgenoot ontving van zijn oom (CGVS 2, pg 9). Zelfs over een ruwe schatting wenste u zich niet uit te spreken (CGVS 2, pg 9). Uw echtgenoot maakte gewag van zo'n 10 à 12 bedreigingen (CGVS 1, echtgenoot, pg 8). Verder kon u ook niet aangeven of uw echtgenoot enkel door zijn oom dan wel ook nog door andere personen werd bedreigd. U had het over bedreigingen 'vooral van zijn oom', maar u kon uw antwoord verder niet toelichten (CGVS 2, pg 8). De vaststelling dat u er hoegenaamd niet in slaagde een concreet beeld te schetsen van de bedreigingen die uw echtgenoot ontving, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven."

Met haar loutere opmerking dat ook uit de verklaringen van haar echtgenoot afgeleid kan worden dat zij meteen nadat zij bij hem is ingetrokken bedreigingen ontving, doet zij geenszins afbreuk aan de vaststelling dat haar echtgenoot niet verder kwam dan vage antwoorden over het precieze moment dat zij voor het eerst door haar vader werd bedreigd terwijl verzoekende partij nochtans concreet aangaf al meteen de volgende dag nadat zij was ingetrokken bij I. telefonisch bedreigd te zijn geweest door haar vader. Er mag worden aangenomen dat ook haar echtgenoot het moment waarop verzoekende partij na haar aankomst bij hem voor het eerst bedreigd werd door haar vader concreter zou kunnen duiden, temeer nu verzoekende partij stelde dat zij op dat moment samen waren.

Waar haar inconsistente verklaringen verweten worden over de personen die haar bedreigden, werpt verzoekende partij op dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij bedreigd wordt door heel haar familie, doch voornamelijk door haar vader, en dat zij door verschillende personen op verschillende manieren bedreigd werd en niet alleen telefonisch. Zoals reeds opgemerkt in de bestreden beslissing, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat haar verre neven haar eveneens opbelden, uitscholden en zegden dat ze haar niet in leven zouden laten. Het is dan ook wel degelijk inconsistent dat zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat zij enkel door haar vader telefonisch werd bedreigd en zich niets kon herinneren over eventuele bedreigingen door andere personen. Deze duidelijke en uitdrukkelijke verklaringen zijn geenszins voor interpretatie vatbaar en haar

uitleg dat zij door verschillende personen op verschillende manieren werd bedreigd doet op geen enkele manier afbreuk aan haar inconsistente verklaringen over de personen waarvan zij telefonische bedreigingen zou hebben ontvangen.

Betreft nog de kritiek van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhouden niet geconfronteerd te zijn met haar inconsistente verklaringen, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven."

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: "Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder "relevant element", kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde inconsistentie in haar verklaringen, maar, zo blijkt uit wat voorafgaat, in casu niet overtuigt.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekende partij en haar echtgenoot tevens inconsistente verklaringen afleggen over de acties die hun families zouden ondernemen om hen op te sporen. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij terecht als volgt: "Voorts bleken ook jullie verklaringen over de acties die jullie families ondernemen om jullie op te sporen inconsistent te zijn. Zowel u als uw echtgenoot haalden aan dat de oma van uw echtgenoot onder druk werd gezet om jullie verblijfplaats mee te delen en dat de oom van uw echtgenoot bij haar langs ging met dit doel.

U verklaarde echter dat naast de oom van I. (...) ook uw vader aanwezig was (CGVS 2, pg 9 en 10), terwijl uw echtgenoot er niet in slaagde te zeggen of uw vader al dan niet zijn oom vergezelde tijdens dit bezoek (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Hiermee geconfronteerd kon uw echtgenoot geen enkele verschooning verstrekken (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Nog poneerde u dat de oma meerdere keren bezocht werd door de oom (CGVS 2, pg 9). Uw echtgenoot hield het daarentegen op 1 bezoek (CGVS 2, echtgenoot, pg 8). Ook legden jullie geen eenduidige verklaringen af over wat jullie families al dan niet weten over jullie verblijfplaats, wat eveneens afbreuk doet aan de door jullie vooropgestelde vrees aangezien jullie ten eerste zouden vrezen dat jullie hier ook zouden worden gevonden door jullie familie (CGVS 2, echtgenoot, pg 3). U beweerde namelijk met klem dat niemand in Georgië weet dat jullie momenteel in België verblijven (CGVS 2, pg 10), terwijl uw echtgenoot dan weer stelde dat jullie familie op de hoogte is dat jullie in het buitenland verblijven en dat jullie in België zijn (CGVS 2, echtgenoot, pg 3). Deze inconsistenties ondergraven verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas."

Het verweer van verzoekende partij dat "verzoekster en haar man elkaar niet alles vertellen over de problemen die zij hebben meegemaakt" en dat "(h)et (...) onredelijk (is) te verwachten dat zij op de hoogte zijn van de kleinste details van incidenten waar ze zelf niet bij waren" biedt allerm minst soelaas. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, kan immers van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, verwacht worden dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. Het is geenszins kennelijk onredelijk om te verwachten dat verzoekende partij en haar echtgenoot eenduidige verklaringen kunnen afleggen over de druk die hun familie uitoefende op de oma van de echtgenoot van verzoekende partij, en in het bijzonder door wie en hoe vaak zijn oma werd bezocht en onder druk werd gezet om hun verblijfplaats mee te delen. De Raad onderstreept dat de problemen die verzoekende partij met haar familie kende de kern betreffen van haar asielrelaas en dat voormelde elementen geenszins beschouwd kunnen worden als "de kleinste details". Dat zij en haar echtgenoot hierover verschillende verklaringen afleggen, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Zij het hierbij nog opgemerkt dat uit hun verklaringen weliswaar blijkt dat zij geen liefdesrelatie hebben doch geven zij niettemin

aan dat zij goede vrienden zijn die open communiceren en elkaar steunen (notities CGVS d.d. 14/09/2023, p. 9; notities CGVS I. d.d. 14/09/2023, p. 11), waardoor de aard van hun relatie evenmin de vastgestelde inconsistenties kan verklaren.

Inzake hun verklaringen over de vraag wat hun families al dan niet weten over hun verblijfplaats, voert verzoekende partij aan dat de verklaringen van haar echtgenoot hierover niet eenduidig zijn alsook dat er sprake is van een vertaalfout. Zij houdt vol dat hun families wel weten dat zij en haar echtgenoot zich in het buitenland bevinden doch niet dat zij in België zijn. De Raad duidt er evenwel op dat haar echtgenoot duidelijk en expliciet verklaarde dat hun familie weet dat zij in België zijn (notities CGVS I. d.d. 19/04/2024, p. 3). Dat zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald, maakt verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aannemelijk. Waar zij lijkt te menen dat haar echtgenoot hierover geen duidelijke verklaringen aflegde nu hij even later stelde dat zij er zeker van zijn dat hun familie hun adres niet weet (zie notities CGVS I. d.d. 19/04/2023, p. 3), bemerkt de Raad evenwel dat zijn verklaring dat hun familie hun adres niet weet geen afbreuk doet aan zijn verklaring dat zij wel zouden weten dat zij zich in België bevinden. De verklaringen van haar echtgenoot zijn geenszins voor interpretatie vatbaar en staan haaks op de verklaring van verzoekende partij dat hun familie niet weet dat zij momenteel in België verblijven.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden problemen finaal ondergraven door de frappante vaststelling dat zij en haar echtgenoot na het incident van april 2022, de door hen beweerde aanleiding van hun vertrek uit Georgië, nog tot december 2022 hebben gewacht om effectief het land te verlaten en tot aan hun vertrek zelfs op hetzelfde adres zijn blijven wonen. De Raad treedt verwerende partij bij waar deze desbetreffend het volgende stelt: “Ten slotte moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot na het incident van april 2022 dat volgens jullie verklaringen tot de beslissing noopte om Georgië te verlaten, nog tot december 2022 hebben gewacht om effectief het land te verlaten en dat jullie daarbij zelfs op hetzelfde adres bleven wonen, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Indien jullie werkelijk dienden te vrezen voor jullie leven zou immers verwacht worden dat jullie sneller het land zouden hebben verlaten, minstens dat jullie van adres zouden veranderen om een nieuwe confrontatie met uw vader en de oom van uw echtgenoot te vermijden. Het is hierbij weinig aannemelijk dat jullie nog ongeveer acht maanden in Georgië bleven louter en alleen omdat jullie niet over voldoende middelen zouden hebben beschikt om te vertrekken (CGVS1, pg 10). Wat betreft jullie adres bleek ontegensprekelijk dat jullie ook na het incident van april 2022 op jullie adres in de (...)straat bleven wonen (DVZ, verklaring echtgenoot, nr. 10; DVZ, verklaring, nr. 10). Uw echtgenoot bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij ongeveer anderhalf jaar op het adres in de (...)straat woonde en dat dit jullie laatste verblijfplaats was (CGVS 1, echtgenoot, pg 3). Ook u noemde dit adres als uw laatste verblijfplaats en stelde dat u er woonde tot aan uw vertrek (CGVS 1, pg 3). Het gegeven dat u nadien verklaarde dat u verschillende keren van adres moest veranderen en dat jullie ‘onderdoken’ omwille van conflicten en dat u soms elders overnachtte, neemt niet weg dat u stelde dat u op voornoemd adres woonde tot aan uw vertrek. Het is dan ook bevreemdend dat jullie in de door u geschetste context niet van adres veranderden na het incident van april 2022. Voordien zou u trouwens wel verschillende keren zijn verhuisd, zodat moet blijken dat een verhuizing voor jullie niet onoverkomelijk was (CGVS1, echtgenoot, pg 3; DVZ verklaring nr. 10; DVZ verklaring echtgenoot, nr. 10). Bovendien wist u niet aannemelijk te maken dat u ook op andere plaatsen overnachtte om uw vader te ontlopen omdat u hierover volatiele verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat jullie in verschillende hotels overnachtten buiten de stad (CGVS 1, pg 16). Tijdens het tweede onderhoud sprak u ineens niet meer over hotels buiten de stad, maar over huurwoningen of appartementen ‘in Tbilisi en omgeving’ (CGVS 2, pg 11 en 12). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of u ook in hotels overnachtte, kwam u niet terug op uw voorgaande verklaring en gaf u aan dat het meestal ging om appartementen en niet om ‘guesthouses’ (CGVS 2, pg 12). Uw volatiele verklaringen over de locatie en de aard van uw verblijfplaatsen dragen alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. De vaststelling dat jullie nog ongeveer acht maanden op hetzelfde adres bleven wonen waar jullie zouden zijn aangevallen door uw vader en de oom van uw echtgenoot om dan pas Georgië te verlaten, haalt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees om vermoord te zullen worden door uw familie onderuit.”

Verzoekende partij herhaalt vooreerst dat zij niet zomaar het land konden verlaten en dat zij geld nodig hadden om te overleven in het buitenland, doch de Raad acht het geenszins plausibel dat indien zij daadwerkelijk voor hun leven vreesden zij nog ongeveer acht maanden in Georgië bleven louter en alleen omdat zij niet over voldoende middelen zouden hebben beschikt om te vertrekken. In dergelijke context kan wel degelijk worden verwacht dat zij al het mogelijke zouden hebben gedaan om sneller uit hun land te kunnen vertrekken, minstens dat zij van adres zouden veranderen om een nieuwe confrontatie met de familieleden die zij vrezen te vermijden. In de bestreden beslissing wordt evenwel de pertinente bemerking gedaan dat zij ook na het incident van april 2022 op hetzelfde adres bleven wonen en dit tot aan hun vertrek. In het verzoekschrift wordt dienaangaande opgeworpen dat hun registratieadres weliswaar hetzelfde bleef doch dat zij de laatste periode ondergedoken leefden en vaak van feitelijke verblijfplaats wisselden, doch de Raad wijst erop dat zowel verzoekende partij als haar echtgenoot duidelijk stelden dat dit adres hun laatste

verblijfplaats was en dat zij hier tot aan hun vertrek woonden (notities CGVS d.d. 14/09/2023, p. 3; notities CGVS I. d.d. 14/09/2023, p. 3). Dat verzoekende partij nadien aangaf dat zij verschillende keren van adres veranderden, dat zij onderdoken wegens conflicten en dat zij soms elders overnachtten (notities CGVS d.d. 14/09/2023, p. 3) neemt niet weg dat zij niettemin op hetzelfde adres bleven wonen tot aan hun vertrek. Uit deze verklaring kan louter worden afgeleid dat zij slechts bepaalde periodes elders verbleven doch voor het overige op hun eigen adres verbleven. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, blijkt uit hun verklaringen op het Commissariaat-generaal geenszins dat zij sinds het incident van april 2022 steeds ondergedoken leefden en niet meer verbleven op dit adres.

Verder betwist verzoekende partij dat zij volatiele verklaringen zou hebben afgelegd over waar zij en haar echtgenoot overnachtten om haar vader te ontlopen en meent zij dat er sprake is van een vertaalprobleem. De Raad bemerkt evenwel dat uit de notities van haar eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij aldaar duidelijk verklaarde dat zij en haar echtgenoot in verschillende hotels overnachtten buiten de stad (notities CGVS d.d. 14/09/2023, p. 16). Dat er sprake zou zijn van een vertaalfout, toont verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aan. Het is dan ook wel degelijk bevreemdend dat verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op geen enkel moment nog gewag maakt van overnachtingen in hotels buiten de stad, maar enkel sprak over huurwoningen of appartementen 'in Tbilisi en omgeving', zelfs niet toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij ook in hotels overnachtten. Deze vaststelling ondergraaft verder de door haar beweerde penibele situatie waarin zij en haar echtgenoot zich zouden hebben bevonden in de periode voor hun vertrek uit Georgië.

2.2.8. Inzake de problemen die zij kende tijdens haar jeugd omwille van haar seksuele oriëntatie, meent de Raad dat de commissaris-generaal gevolgd kan worden waar deze hieromtrent op het volgende wijst: "Wat betreft de problemen die u in uw jeugd verklaarde te hebben meegemaakt omwille van uw seksuele oriëntatie waaronder huiselijk geweld en een gedwongen huwelijk en die u er zelfs toe brachten meerdere zelfmoordpogingen te ondernemen (CGVS 1, pg 7, 8 en 9), moet opgemerkt worden dat hoewel het CGVS geenszins de ernst en de impact van deze problemen wenst te minimaliseren, hieruit geen actuele gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Het kwam immers al in november 2019 tot een verbreking van uw huwelijk met O. (...) en de problemen die u daarna nog zou hebben gekend met uw familie hebt u zoals hierboven besproken werd niet aannemelijk weten te maken. Hoewel er dus kan aangenomen worden dat u in het verleden ernstige problemen kende met uw familie, hebt u niet kunnen aantonen dat u tot op heden voor uw familie zou moeten vrezen."

Waar verzoekende partij in dit kader de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In casu blijkt dat deze problemen die zij kende tijdens haar jeugd wegens haar seksuele oriëntatie plaatsvonden tijdens een welbepaalde periode en in een specifieke context, met name enerzijds toen zij nog bij haar ouders inwoonde en anderzijds tijdens haar gedwongen huwelijk met O. I. Aan deze specifieke context waarin deze problemen plaatsvonden kwam evenwel reeds een einde in november 2019, toen haar huwelijk met O. werd verbroken. Uit niets blijkt dat verzoekende partij nadien nog (geloofwaardige) problemen heeft gekend met O. I. en/of haar familie. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat geen enkele geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met haar familie wegens haar huwelijk met haar huidige echtgenoot. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekende partij nog steeds een actuele vrees dient te koesteren omwille van deze problemen uit het verleden. Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen, waardoor zij zich niet dienstig op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

2.2.9. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) en haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in navolgende motivering: "De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Jullie identiteitskaarten, rijbewijzen, de geboorteakte van uw zoon, jullie huwelijksakte en de pagina uit uw paspoort staven jullie identiteit, nationaliteit en huwelijksband, die niet wordt betwist door het CGVS. Het registratiebewijs van jullie koeriersbedrijf staat louter dat jullie dit bedrijf oprichtten en houdt op zich geen verband met de door jullie aangehaalde asielmotieven. De bewijzen van jullie vliegtuigreis van Georgië naar Nederland staat de door u aangehaalde reisweg, die hier niet in twijfel wordt getrokken.

Het medisch attest van uw zoon van 27 april 2022 staat dat hij op die datum werd opgenomen in het ziekenhuis. De informatie in het attest wijst op een aandoening van de luchtwegen (CGVS 1, pg 14). Hierin kan geen bewijs gevonden worden dat de medische toestand van uw kind op dat moment het gevolg zou zijn van een incident met uw vader en de oom van I. (...). Het medisch attest op uw naam werd opgesteld op 27

maart 2015 en staat dat u dringende medische hulp nodig had naar aanleiding van een zelfmoordpoging middels een touw. Dit attest staat zodoende de moeilijke periode die u toen kende en die u ook beschreef tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, pg 7 en 8). Het attest vormt echter geen bewijs van de actuele vrees die u stelt te koesteren en kan dus bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Het verslag van een medische interventie op naam van uw echtgenoot dat werd opgesteld op 27 april 2022 toont aan dat uw echtgenoot op die dag het bewustzijn verloor en blauwe plekken en bloedingen had, en dat de letsels vermoedelijk aangebracht werden met een zwaar voorwerp (CGVS 1, echtgenoot, pg 5). Het attest bevat echter geen verdere informatie over de omstandigheden die aan de basis lagen van de beschreven verwondingen. Hoewel dus kan aangenomen worden dat uw echtgenoot op die dag bepaalde verwondingen had, kan dit attest niet aantonen dat die verwondingen het gevolg zouden zijn geweest van het door jullie beschreven incident met uw vader en de oom van uw echtgenoot en kan het bijgevolg niet opwegen tegen het geheel van vaststellingen die hierboven werden opgenomen met betrekking tot jullie vrees voor jullie familieleden.

De screenshots van dreigberichten verstuurd door uw vader, E. A. (...), kunnen evenmin de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas herstellen. Dergelijke berichten kunnen namelijk op eenvoudige wijze geënceneerd worden waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegeschreven. Hoe dan ook kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegeschreven wanneer ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier geenszins het geval is gebleken. Het screenshot van een bericht dat u stuurde naar Akhali TV kan ook niet als een bewijskrachtig stuk worden aanzien. Het gaat hier immers over uw woorden die op geen enkele wijze geobjectiveerd worden. De verklaringen van vrienden ontberen eveneens objectieve bewijswaarde gelet op het duidelijk gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenissen. Deze verklaringen kunnen bijgevolg evenmin afbreuk doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen. De USB-sticks met daarop 2 video's ten slotte vormen ook geen objectief bewijs van de door u aangehaalde vrees voor vervolging. De eerste video (stuk 16) bevat een reportage waarin een onherkenbaar gemaakte persoon haar verhaal doet. Hierin kan ook geen objectief bewijs van feiten van vervolging worden gevonden gezien het louter om de verklaringen van een niet te identificeren persoon gaat. De tweede video (stuk 19) zou volgens u beelden betreffen die een journaliste zou hebben gemaakt waarin zij uw ouders benaderd om vragen over u te stellen. Op de beelden is echter geen enkele persoon herkenbaar in beeld te zien, er zijn enkel voeten en schaduwen te zien. Hier zou dus eender wie, eender waar en wanneer kunnen gefilmd zijn. Bovendien kunnen dergelijke beelden gemakkelijk geënceneerd worden. Ook deze video kan het geheel van bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Wat betreft de opmerkingen die u maakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud, moet nog worden opgemerkt dat deze deels opgesteld zijn in moeilijk te begrijpen Nederlands. Voor zover ze begrijpelijk zijn, gaat het in essentie om pogingen van u en uw echtgenoot om verschillende gebrekkige verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud recht te trekken en enkele aanvullende verklaringen. Deze blote post-factum beweringen en aanvullingen zijn echter niet van die aard dat ze iets kunnen wijzigen aan het geheel van bovenstaande bevindingen."

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen.

Zij beperkt zich ertoe te stellen dat verwerende partij de bijgebrachte documenten ten onrechte terzijde schuift en dat het medisch attest d.d. 27 april 2022 op naam van haar echtgenoot beschouwd dient te worden als een begin van bewijs inzake hun problemen, doch de Raad is samen met verwerende partij van oordeel dat dit medisch attest, dat niet de minste verdere informatie bevat over de omstandigheden die aan de basis lagen van de beschreven verwondingen, niet aantoont dat de verwondingen die haar echtgenoot op die dag had het gevolg zouden zijn geweest van het door hen beschreven incident met haar vader en de oom van haar echtgenoot en niet opweegt tegen het geheel van de hierboven gedane vaststellingen waaruit het ongeloofwaardige karakter van dit door hen voorgehouden incident blijkt.

2.2.10. Wat betreft voorts de bemerking van verzoekende partij dat zij geen bescherming kan genieten van haar nationale autoriteiten, oordeelt de Raad dat dit verweer niet dienstig is daar de vervolgingsfeiten, waarvoor zij beweert bescherming nodig te hebben, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Enige bescherming desbetreffend is derhalve niet aan de orde.

2.2.11. Ten slotte is de verwijzing in het verzoekschrift naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming in concreto aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Per aanvullende nota d.d. 25 oktober 2024 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8) brengt verzoekende partij nog het Asyls-rapport "Georgia: The situation of LGBTQI+people, september 2024" aan, stellende dat hieruit blijkt dat "(d)e situatie van LGBTQ-personen in Georgië (...) op ernstige wijze achteruit (is) gegaan sinds het verzoekschrift". Vervolgens citeert zij uitvoerig uit dit rapport alsook uit verschillende internetartikelen.

De Raad wijst er evenwel op dat, hoewel erkend wordt dat de lgbt+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat er in Georgië actueel sprake is van veralgemeende vervolging van lgbt+-personen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te menen, blijkt uit de door haar aangebrachte informatie evenmin dat er actueel in Georgië sprake is van een veralgemeende groepsvervolging van de lgbt+-gemeenschap. De bijgebrachte informatie met betrekking tot de onrustwekkende situatie van de lgbt+-gemeenschap in Georgië, de strenge en intensere anti-lgbt+-retoriek van de aan de macht zijnde partij Georgian Dream en verschillende wetgevende initiatieven aangaande beperkingen op de rechten van lgbt+-personen volstaat niet om te concluderen dat er actueel in Georgië sprake is van een systematische vervolging van lgbt+-personen.

De Raad merkt hierbij op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Uit voorliggende informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat algemeen gesteld kan worden dat de problemen waarmee lgbt+-personen geconfronteerd worden in Georgië die aard, intensiteit en draagwijdte hebben dat zij als vervolging dienen te worden beschouwd en dat er aldus sprake zou zijn van een systematische vervolging van lgbt+-personen.

Waar in de informatie nog gewezen wordt op de moord op transgendermodel en -activiste Kesaria Abramidze, die op 18 september 2024, i.e. een dag na de goedkeuring van een anti-lgbt+-wet door het Georgische parlement, werd doodgestoken in haar appartement, stelt de Raad evenwel vast dat in het geciteerde artikel aangegeven wordt dat het motief achter haar dood nog onduidelijk is. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen worden dat deze moord gepleegd werd uit anti-lgbt+-overwegingen, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat er in Georgië actueel sprake is van veralgemeende vervolging van lgbt+-personen.

Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar deze informatie van algemene aard om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij evenwel manifest in gebreke blijft.

Wat betreft nog de opmerking in de aanvullende nota dat uit de geciteerde informatie blijkt dat de Georgische autoriteiten geen bescherming bieden voor lgbt+-personen bij gewelddaden, herhaalt de Raad dat in casu enige bescherming niet aan de orde is nu geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten waarvoor zij beweert bescherming nodig te hebben.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de

stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 september 2023 en 19 april 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. *Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.*

2.2.17. *Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”.*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete elementen bijbrengt die de vaststellingen die werden gedaan in het arrest inzake haar echtgenote E. A. alsnog in een ander daglicht kunnen plaatsen. Immers, met een loutere herhaling van de door haar aangehaalde problemen doet zij geenszins *in concreto* afbreuk aan de gedane bevindingen. Waar zij hun gebrekkige verklaringen nog tracht te verklaren met de uitleg dat zij en haar echtgenote louter een verstandshuwelijk hebben dat werd aangegaan om hun geaardheid te verbergen en discriminatie te vermijden, waardoor zij dan ook niet alles in detail bespraken, duidt de Raad er evenwel op dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij dan ook terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Het loutere gegeven dat verzoekende partij en haar echtgenote een verstandshuwelijk hebben, doet hieraan geen afbreuk. Blijkens hun verklaringen op het Commissariaat-generaal betreffen zij immers niettemin goede vrienden die open communiceren en elkaar steunen (notities CGVS d.d. 14/09/2023, p. 9; notities CGVS I. d.d. 14/09/2023, p. 11), waardoor des te meer mag worden verwacht dat zij elkaar terdege zouden inlichten omtrent hun respectievelijke problemen met hun (schoon)familie.

Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat “(h)et feit op zich dat verzoeker niet vrij zijn geaardheid kon uiten, doch uit bescherming huwde met mevrouw A. (...), (...) op zich en ernstige miskennis/discriminatie uit(maakt) omwille van zijn geaardheid en derhalve een inbreuk op artikel 1A van de Conventie van Genève”, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij en haar echtgenote E. geenszins aannemelijk maken dat zij gedwongen waren met elkaar te huwen en/of gehuwd moeten blijven teneinde aan vervolging te ontsnappen. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat zij er niet in slagen aan te tonen nog problemen te hebben gekend met hun (schoon)familie nadat E. begin november 2019 door de familie van haar toenmalige echtgenoot O. uit huis zou zijn gezet en haar toevlucht nam bij verzoekende partij, en in het bijzonder niet geloofd kunnen worden waar zij beweren dat E. quasi onmiddellijk nadat zij haar toevlucht had gezocht bij verzoekende partij telefonisch bedreigd werd door haar vader, dat verzoekende partij ook dreig telefoons ontving van haar oom en dat zij aangevallen werden op 23 april 2020 en 26 april 2022. Dat zij op het moment van hun huwelijk bedreigd werden met vervolging en/of blootgesteld zullen worden aan vervolging bij het eventueel beëindigen van hun huwelijk, maken zij dan ook niet concreet aannemelijk.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Op 27 oktober 2024 maakt verzoekende partij verschillende nieuwsartikelen aangaande de huidige situatie in Georgië voor de lgbt+-gemeenschap over aan de Raad (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13). Ter terechtzitting legt zij deze informatie opnieuw neer vergezeld van een aanvullende nota.

De Raad bemerkt evenwel dat ook uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat er actueel in Georgië sprake is van een veralgemeende groepsvervolging van de lgbt+-gemeenschap. De bijgebrachte informatie met betrekking tot de onrustwekkende situatie van de lgbt+-gemeenschap in Georgië, de strenge en intensere anti-lgbt+-retoriek van de regerende partij *Georgian Dream*, de overwinning bij de recente parlementsverkiezingen door de partij *Georgian Dream* en verschillende wetgevende initiatieven aangaande beperkingen op de rechten van lgbt+-personen volstaat evenmin om te concluderen dat er actueel in Georgië sprake is van een systematische vervolging van lgbt+-personen. Ook uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat algemeen gesteld kan worden dat de problemen waarmee lgbt+-personen geconfronteerd worden in Georgië die aard, intensiteit en draagwijdte hebben dat zij als vervolging dienen te worden beschouwd en dat er aldus sprake zou zijn van een systematische vervolging van lgbt+-personen.

Waar ook in deze informatie gewezen wordt op de moord op transgendermodel en -activiste Kesaria Abramidze op 18 september 2024, bemerkt de Raad nog dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie evenmin blijkt wat het precieze motief achter haar dood was. Derhalve blijft onverminderd overeind dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat deze moord gepleegd werd uit anti-lgbt+-overwegingen, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat er in Georgië actueel sprake is van veralgemeende vervolging van lgbt+-personen.

Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar deze informatie van algemene aard om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij evenwel manifest in gebreke blijft.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 september 2023 en 19 april 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding

staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT